

ENSEMBLE
ALLEGRIA

VOLT 22

FRIDA FREDRIKKE WAALER WÆRVÅGEN | CELLO

BARTÓK

HAYDN

SHOSTAKOVICH

Ungdommelighet og energi er noen av vår tids idealer, og Ensemble Allegria skulle med en gjennomsnittsalder på 25 år og sitt sterke musikalske engasjement kunne tilfredsstille disse idealene til fulle. På denne innspillingen med navnet **VOLT**²² – de er 22 strykere – møter de tre komponister, en ennå full av ungdommelig kraft og to som er over middagshøyden og erindrer yngre år. Rett nok er det vanskelig å plassere de tre i samme ramme – Haydn levde jo også i en ganske annen tid og under andre forhold enn Bartók og Sjostakovitsj. Den første verdensomspennende krig, Sjuårskrigen (1756-63), var nær virkelighet for Joseph Haydn. Men det er umulig å høre i hans første cellokonsert. Béla Bartók og Dmitrij Sjostakovitsj skriver derimot under inntrykket av Andre verdenskrig – Bartók ser den komme i 1939, hans russiske kollega har allerede gjennomlevd den i 1960. De er trakkassert av tyranner som Hitler og Stalin, og det hersker en ganske annerledes, dyster stemning i mye av deres liv og musikk, så også her. På hver sine måter er de tre verkene på denne innspillingen ekstreme i sin kontrastfylte energiutfoldelse – voldsomme og innadvendte – og med dette treffer de Ensemble Al-

legria og deres egen solocellist Frida Fredrikke Waaler Wærvågen på hjemmebane.

Franz Joseph Haydn skrev sin **Cellokonsert i C-dur** for sitt orkestrets solocellist, kanskje den eneste cellisten i fyrst Esterházy's orkester på denne tiden, Joseph Weigl. Fyrsten tok seg råd til å ansette noen av tidens beste musikere, og Haydn skrev diverse solokonsserter for sine kolleger. Denne ble til i første halvdel av 1760-tallet da Haydn var rundt de 30, mens Weigl knapt nok var 25 og dermed kunne gått rett inn i Allegria. Haydn og Weigl musiserte sammen i Esterházy-familiens prektige palasser i østerrikske Eisenstadt og ungarske Fertőd; fyrstefamilien eksisterer for øvrig den dag i dag. Disse palassene med sine parkanlegg er en arkitektonisk parallell til den optimistiske briljansen i konsertens yttersatser og den drømmende melodikken i dens Adagio. De ligger på hver sin side av dagens grense mellom de to landene, et område som i århundrer har vært særlig preget av samliv mellom folkeslag. I Habsburgernes rike levde mange nasjonaliteter, og nettopp her fantes (og finnes i noen grad) tysk-, ungarsk- og kroatiskspråklige landsbyer

om hverandre, ved siden av det jødiske innslaget flere steder. De siste stod under fyrstens særlige beskyttelse. I tillegg kom sigøynere (som de ennå må få hete i musikalsk sammenheng), som inspirerte komponistene herfra med sin musikk. Til dem hører blant andre Haydn og senere Franz Liszt. Husene disse to vokste opp i kan også besøkes, rørende enkle som de er sammenlignet med de nevnte palassene. Og på sett og vis er det ikke så langt fra den virtuose villskapen i en csardas til finale-satsen i cellokonserten.

Hvordan går det så med et slikt verk etter at det har gleden en fyrste og hans adelige gjester? Det arkiveres; og i verste fall forsvinner det. Slik har det gått med flere av «Papa» Haydns mange åndfulle opus. Og det tok 200 år før man fant denne igjen – i Praha! Siden er den imidlertid blitt en selvfølgelig del av cellisters repertoar verden over. Og hvem vet hva man ennå kan finne?

Béla Bartók er i ferd med å forlate sitt hjemland Ungarn når han skriver sitt **Divertimento** for (minst) 22 strykere. I sin ungdom bodde han på flere steder rundt i landet, men siden den gang er grensene

blitt forskjøvet slik at de alle i dag befinner seg utenfor Ungarn. For eksempel ligger Nagyszentmiklós («Stor-Sankt Nikolai»), hvor han ble født i 1881, i dag i Romania, mens Pozsony, hvor han tilbrakte noe av skoletiden, nå er hovedstad i Slovakia under navnet Bratislava. Den begavede unge pianisten og patriotene valgte Budapest fremfor Wien for sine studier og kom kanskje til å bety mer for ungarsk musikk enn noen annen. Sammen med sin venn Zoltán Kodály begynner han rundt 1905 å samle ungarsk folkemusikk, som han med vitenskapelig nøyaktighet gjør opptak av og deretter skriver ned. Siden bearbejder han noe av materialet og lar seg inspirere av skattene han finner til sitt særegne tonespråk.

Men Bartók er ingen transsynt sjávinist. Han samler folketonene også utenfor Ungarn, i Slovakia, Romania, Tyrkia og Nord-Afrika blant annet, og han lærer språkene som trengs til dette arbeidet. Hans kompositoriske ry når Ungarn for en stor del via utlandet, og Bartók tenker snart internasjonalt. Når nasjonalsosialismen truer og også Ungarn ser ut til å bli tatt av draget, ser han ingen fremtid mer i hjemlandet. Han lar seg pensjonere fra sitt professorat i Budapest og

drar vestover på leting etter et nytt sted å virke. Det kommer beilelig når Paul Sacher på samme tid bestiller et verk til sitt «Basler Kammerorchester», installerer Bartók i et luksuriøst chålet med egen kokk i Saanen i Sveits og lar ham være i fred. På to sommer- uker 1939 er hans Divertimento i tre satser ferdig. Tittelen klinger nærmest lystig, slik den henspiller på et underholdende stykke musikk inspirert av for eksempel Haydn. Men det ligger mye under. I et brev til sin eldste sønn fra denne tiden skriver Bartók om dette verket: *...et bestillingsarbeid, slik befinner jeg meg i en stilling lik fortidens musikere. Heldigvis gikk arbeidet godt,.... Jeg uroes stadig av tanken på om jeg vil kunne reise hjem (til Ungarn) herfra, hvis dette og hint skulle skje. Heldigvis kan jeg jage disse tankene ut av hodet - når jeg må - slik at de ikke forstyrrer arbeidet mitt. Og han avslutter: Jeg ønsker deg og dere alt godt. Skulle det bli ille, tenk på meg. Bare få dager senere angriper Hitlers styrker Polen.*

De tre satsene viser Bartóks folke- musikalsk inspirerte stil, med utvidet tonalitet og ungarsk rytmikk. Hans ungdommelige begeistring for de ungarske bønders musikk er

blitt sublimeret. Fra tidligere tiders divertimenti henter han vekslingen mellom solistiske innslag og fullt orkester, hans egen indre uro preger særlig mellomsatsen, Molto adagio. Snart forlater han Europa for å tilbringe sine siste, vanskelige år i USA, mest i New York hvor han dør av leukemi høsten 1945, få uker etter Japans kapitulasjon. Divertimento er et av de siste verkene han får skrevet mens han ennå har sin fulle kraft i behold.

På samme tid er **Dmitrij Sjostakovitsj** i Leningrad for lengst tatt i skole av Stalin og hans kulturpamper. Han frykter for sitt liv og flykter inn i en forstillesestaktikk som komponist, som han holder fast ved til sin død. Håpet er å bevare en viss stilistisk frihet uten å trække tyrannen på tærne. Kamerate Stalin har sine ører overalt, og iblant ringer han personlig... Den 8. strykekvartetten tilegner Sjostakovitsj i 1960 lydige «fascismens og krigens ofre», slik han blir bedt om. Stalin er riktignok død, men det betyr ikke at det lempes på kravet om en politisk korrekt, «sosialrealistisk» kunst. Men med en viss anerkjennelse også i utlandet kan han føle seg noe tryggere nå. Kvartetten vinner et trofast publikum ikke minst gjennom Rudolf

Barshais bearbeidelse for strykeorkester, nå med navnet **Kammersymfoni**. Bearbeidelsen fikk komponistens velsignelse.

For Sjostakovitsj er verket selvbiografisk, det fremgår av brev. Han signerer det med åpningsmotivet *d-ess-c-h*, som tilsvarer D. Sch. etter gammel musikalsk skikk (på tysk transkriberes etternavnet Schostakowitsch). I tillegg siterer han tidligere verker som sin *Cellokonsert nr. 1* og den kanskje mest populære symfonien, nr. 5. I andre sats får vi høre et vilt tema fra *Klavertrio nr. 2*, åpenbart jødisk festmusikk. Men Sjostakovitsj er ikke noe festmenneske selv. Inneslutet og mistenksom, som han må være, skyr han offentlighet i den grad det er mulig. En bitter og forslagen humor hjelper ham til å holde hodet over vannet. Når det forlanges, skriver han stykker som forherliger kommunismen og Sovjetunionen. Men for den som evner å lese bak notene, er følelsen av indre eksil merkbar. Likevel, han vil heller ikke reise til utlandet, da føler han seg nærmest som en tråddukke i propagandaens tjeneste. Og høyre arm lammes gradvis. *Strykekvartett nr. 8* (som altså er

kammersymfoniens originalversjon) ble utrolig nok skrevet på tre dager ved et besøk i Dresden sommeren 1960. Lagt i aske av voldsomme, langvarige engelske bombetokt, gjør ruinene dypt inntrykk på komponisten, som på denne tiden også har det vanskelig privat og går med selvmordstanker. Skriver han seg ut av dem med disse fem satsene? Når musikerne som uroppfører den, kommer hjem for å fremføre den for mesteren, får de ikke et ord til takk. Etter fremførelsen sitter han med ansiktet i hendene og gråter. De går stille ut...

At denne musikken tiltaler ikke minst ungdom og unge musikere i dag, kan man kanskje undres over. Er det den ekstreme dynamikken, spennet mellom stemningene, det eksistensielle alvor, tonespråket – lettere forståelig kanskje enn Bartóks? Samtidig kan Sjostakovitsj være like leken og musikan- tisk. I alle fall er kammersymfo- nien blitt en favoritt. Sammen med Haydns sprudlende humør og Bartóks landlig inspirerte danser og sørgemusikk kan det virke naturlig at Ensemble Allegria gir innspil- lingen navnet *VOLT*²². Spenning x Strømstyrke = Effekt!

MORTEN CARLSEN
NORGES MUSIKKHØGSKOLE

Youthfulness and energy are modern ideals, and for Ensemble Allegria, with their strong affection for music and their average age of 25, the sky is the limit. In this recording, aptly called *VOLT*²² for the 22 string players, they meet with three composers, one still full of youthful vigour, the other two past middle-age and looking back. Admittedly, it is difficult to put all three of them into one framework: Haydn lived his life under quite different circumstances, both personally and socially, from Bartók and Shostakovich. Although the Seven Years' War (1756-63) was practically fought on Haydn's doorstep, it is hardly noticeable in his first cello concerto. The Second World War and its consequences, however, certainly had an impact on the music of Béla Bartók and Dmitri Shostakovich. Bartók saw it coming when composing in 1939, while in 1960 his Russian colleague was lucky to have survived it. In the shadows of Hitler and Stalin, a quite different atmosphere characterizes their works. Nevertheless, the three works in this recording are all bursting with extreme contrasts, containing both intensity and contemplation. Thus they chal-

lenge Ensemble Allegria and their principal cellist, Frida Fredrikke Waaler Wærvågen, in a most welcome manner.

Franz Joseph Haydn wrote his *Cello Concerto in C major* for the principal cellist of his orchestra, Joseph Weigl. In fact, he may have been the only cellist in the orchestra of Prince Ezsterházy at that time. The prince could afford to hire some of the best musicians of the day, and Haydn composed several concertos for his colleagues. Born in 1732, he was around 30 when he wrote this one, while Weigl, at barely 25, would have fit right into Ensemble Allegria. Haydn and Weigl entertained at the Ezsterházy's palaces in Austrian Eisenstadt and Hungarian Fertőd; this princely family is, by the way, still going strong, and their palaces are well worth a visit. With their grandiose gardens, they form a parallel to the brilliant first and last movements and the dreamy Adagio of the concerto. Both close to today's Austro-Hungarian border, they are located in an area which for a long time saw different ethnic groups living alongside each other. Many nationalities lived within the borders of the

Habsburg Empire, and in this region German, Hungarian and Croat villages existed (and to a certain degree still do), intermingled with a Jewish population, which enjoyed the protection of the prince. In addition, gypsies inspired native composers with their music. Haydn and Franz Liszt were the most famous among them, with their simple childhood abodes contrasting strongly with the princely palaces. In a way, the exuberant virtuosity of the cello concerto's Finale is reminiscent of the closing section of a czardas.

But what is the fate of a masterpiece after having pleased its noble audience? It hopefully finds a place in the palace archive, but, in some cases, it simply disappears. Thus several works by "Papa" Haydn were lost, and, in this case, two hundred years passed before anybody could find it – in Prague! But since then the concerto has become a staple part of the cello repertoire. Heaven only knows what may still be discovered.

Béla Bartók (b. 1881) is about to leave his home country while composing his *Divertimento* for (at least) 22 strings. In his childhood and youth, he lived in sev-

eral Hungarian towns and villages within the Habsburg Empire, now all outside the country. Thus Nagyszentmiklós (“Greater St. Nicholas”), his birthplace, is today Romanian Sânnicolau Mare, whereas Pozsony, where he went to school for some time, has become the capital of Slovakia, Bratislava. The highly gifted young pianist and patriot prefers Budapest to Vienna for his studies and goes on to become perhaps the most important Hungarian musician to this day. Joining his friend Zoltán Kodály, he starts collecting folk songs and dances around 1905, recording and transcribing them with scientific accuracy. He then arranges some of them, and these treasures inspire him and transform his compositional language forever.

Bartók is no narrow-minded nationalist, however. Fascinated by the rural music of Slovakia, Romania, Turkey and North Africa etc., he collects and records there too, all the time learning the languages needed. His fame as a composer is to a large part established abroad, and when the Nazis come to power and Hungary submits to their influence, Bartók retires from his professorship in Buda-

pest and turns west to find a new home in a free country. Paul Sachser conveniently commissions a piece for his “Basler Kammerorchester”, installs him in a luxurious “châlet” in Swiss Saanen, with a cook at his disposal, and leaves him alone. In two weeks during August ‘39 he finishes his Divertimento of three movements. The title seems to suggest an entertaining piece of music in Haydn’s vein, but this is only partially true. During these weeks, he mentions his work in a letter to his eldest son, ... *a commission, this puts me in a position like the musicians of the past. Luckily, work was easy, ... all the time I worry if I will be able to return home (to Hungary) from here, if this or that happens. I am glad I am able to chase these thoughts out of my mind – when I have to – to avoid being disturbed in my work.* He ends *I wish you all the best. If things turn badly, think of me.* Only a few days later, Hitler’s troops attack Poland.

The three movements are indeed inspired by folklore, both tonally and rhythmically. The changing between solo and tutti passages is a trace of the old divertimento style, and his fears pour into the slow movement. Soon afterwards,

he leaves Europe to spend his last, difficult years in the US, mostly in New York. Here he dies of leukaemia in the autumn of 1945, soon after the capitulation of Japan. The Divertimento is one of the last works he is able to compose while still in good health.

During this time, Stalin and his cronies have been harassing **Dmitri Shostakovich**. He fears for his life and flees into inner exile to be able to preserve a minimal amount of freedom as a composer. Stalin is no stranger to him, and sometimes the tyrant even phones him directly. In 1960 he complies when asked to dedicate his 8th string quartet to the memory of “the victims of fascism and the war”. By now Stalin is dead, but “social realism” still prevails as the only politically correct form of art. An emerging fame abroad allows him to feel somewhat safer. The quartet is a great success, not least in Rudolph Barschai’s arrangement for string orchestra as **Chamber Symphony**, and the composer authorizes this arrangement.

To Shostakovich himself the work is autobiographical, as letters make clear. His musical signature

D, E flat, C and B natural opens the first movement (in German his name is spelled D. Schostakowitsch, and the first letter of Dmitry and the first three letters of his surname are turned into notes in keeping with an old custom, Bach having done the same). In addition, he quotes a number of his own works, such as the first cello concerto and his perhaps most popular symphony, the fifth. In the second movement, a whirling theme from his second piano trio takes centre stage with festive Jewish music. But Shostakovich is not in a festive mood. Introvert and highly suspicious, he understandably avoids public occasions as much as possible. A bitter and uncanny sense of humour helps keep him afloat, and he writes hymns to communism and the Soviet Union when urged to. Going abroad is not an alternative either. He feels like a string puppet when on propaganda tours. In addition, his right arm gradually becomes paralyzed.

String Quartet no. 8 (the original version of the Chamber Symphony) is completed in three days during a visit to Dresden in July 1960. The ruins of the magnificent city make a strong impres-

sion on Shostakovich, who at this time also suffers from problems in his private life and has suicidal thoughts. Does the quartet rid him of these? When the musicians of the first performance play it to him at his home, there is no word of thanks afterwards. The composer cries, burying his face in his hands. They leave silently ...

What is it that draws young people to this music today? The dynamic extremes perhaps, or the starkly contrasting moods, the existential seriousness, the tonal language, which may be easier to grasp than Bartók’s? At the same time, Shostakovich can also be playful and boisterous. At any rate, the Chamber Symphony is a favourite among young musicians. Brought together with Haydn’s sparkling humour and Bartók’s rustic dances and mournful singing, it seems natural to call this recording *VOLT*²²: Voltage x Amperage = Power!

MORTEN CARLSEN
NORWEGIAN ACADEMY OF MUSIC

THANKS TO DEREK E. AND NIKOLAI H. MATTHEWS FOR THEIR GENEROUS HELP WITH THE ENGLISH TEXT.

ENSEMBLE ALLEGRIA

Ensemble Allegria er en gruppe unge og entusiastiske strykere med sterk arbeidsglød og spilleglede. Ensemblet ble stiftet i 2007, av noen daværende studenter fra Norges musikkhøgskole. Etter en rivende utvikling figurerer Ensemble Allegria i dag på programmet til musikkfestivaler som Festspillene i Bergen, Oslo Kammermusikkfestival, Nordlysfestivalen og Gezeitenkonzerte i Tyskland.

Ensemblet har samarbeidet med artister som Lawrence Power, Martin Fröst, og Tine Thing Helseth. I 2012 mottok de Statoils talentstipend, som første og eneste ensemble.

Ensemble Allegrias debutalbum, *Allegria* (LAWO Classics, 2013), har mottatt strålende kritikk, både i inn- og utland. Dagbladet gav plata en femmer, mens *Fanfare* (USA) skrev følgende: *Ensemble Allegria brings razor-sharp attacks, a huge dynamic range, and tremendous energy.*

Ensemble Allegria is a group of young, enthusiastic string players who share a passion for work and a joy of playing. The ensemble was founded in 2007 by students at the Norwegian Academy of Music. Following an extraordinarily rapid development, Ensemble Allegria is today a frequent guest at prestigious music festivals, including the Bergen International Festival, the Oslo Chamber Music Festival, the Northern Lights Festival in Tromsø, and Gezeitenkonzerte in Germany.

The ensemble has collaborated with artists such as Lawrence Power, Martin Fröst, and Tine Thing Helseth. In 2012 it was the only ensemble to be awarded the Statoil Talent Award for classical music.

Ensemble Allegria's debut album, *Allegria* (LAWO Classics, 2013), has received glowing reviews in Norway and abroad. The Norwegian newspaper *Dagbladet* gave it a '5' rating on a scale of '6', and *Fanfare* (USA) wrote: *Ensemble Allegria brings razor-sharp attacks, a huge dynamic range, and tremendous energy.*

MARIA ANGELIKA CARLSEN

KONSERTMESTER
OG KUNSTNERISK LEDER

Maria Angelika Carlsen er født i 1988. Hun fikk i august 2011 jobb som konsertmester 2 i Stavanger Symfoniorkester, og i august 2014 ble hun ansatt i samme stilling i Kringkastingsorkesteret. Maria har vært konsertmester og kunstnerisk leder i Ensemble Allegria siden starten i 2007.

Høsten 2007 begynte hun sine studier med Detlef Hahn ved Norges musikkhøgskole i Oslo, og hun avsluttet våren 2011 sin bachelorgrad ved samme skole. I løpet av denne tiden tok hun et opphold i København og ved Det kongelige danske musikkonservatorium, der hun studerte med Serguei Azizian. Ved siden av jobben i Stavanger, studerte hun med Peter Herresthal.

Maria Angelika har variert erfaring som solist, høydepunktene har vært med Bergen Filharmoniske Orkester, Stavanger Symfoniorkester, Kristiansand Symfoniorkester, Tromsø Symfoniorkester, Norges musikkhøgskoles symfoniorkester og Ensemble Allegria.

Maria Angelika er en aktiv kammermusiker, og har spilt i saler som Wigmore Hall, Carnegie Hall (Zan- kel), og Conservatoire i Brüssel, og kammermusikkpartnere har vært Martin Fröst, Lars Anders Tomter, Henning Kraggerud, Karen Gomyo og Leif Ove Andsnes.

Maria Angelika spiller på en Giuseppe Rocca fra 1850, utlånt av Dextra Musica.

MARIA ANGELIKA CARLSEN

MARIA ANGELIKA CARLSEN

CONCERTMASTER
AND ARTISTIC DIRECTOR

Maria Angelika Carlsen was born in 1988. In August 2011 she was hired as second concertmaster of the Stavanger Symphony Orchestra; in August 2014 she assumed the same position with the Norwegian Radio Orchestra. She has been concertmaster and artistic director of Ensemble Allegria since its beginning in 2007.

In the autumn of 2007 Maria Angelika began studies with Detlef Hahn at the Norwegian Academy of Music in Oslo, where she completed a Bachelor's degree in 2011. During this time she also studied with Serguei Azizian at the Royal Danish Academy of Music in Copenhagen. While in Stavanger, she studied with Peter Herresthal.

Maria Angelika has experience as a soloist, highlights being performances with Bergen Philharmonic Orchestra, Stavanger Symphony Orchestra, Kristiansand Symphony Orchestra, Tromsø Symphony Orchestra, the symphony orchestra of the Norwegian Academy of Music, and Ensemble Allegria.

As an active chamber musician, Maria Angelika has played in major concert halls including Wigmore Hall, Carnegie Hall (Zan-
kel), and the Royal Conservatory in Brussels, and chamber music partners have included Martin Fröst, Lars Anders Tomter, Henning Kraggerud, Karen Gomyo, and Leif Ove Andsnes.

Maria Angelika plays a Giuseppe Rocca from 1850, on loan from Dextra Musica.

**FRIDA FREDRIKKE
WAALER WÆRVÅGEN**

CELLO

Frida Fredrikke Waaler Wærvågen er en norsk cellist med en lang og solid bakgrunn. Hun startet sin karriere som 5-åring ved Horten Kulturskole. I 1998 ble hun tatt opp som elev ved Barratt Due musikk-institutt, og i seks år hadde hun undervisning med Aage Kvalbein. Frida Fredrikke fullførte sin bachelor ved Norges musikkhøgskole våren 2011 med Truls Mørk. Hun har også i flere år studert med Frans Helmerson. Våren 2014 fullførte Frida Fredrikke master etter to år ved Edsberg Slott, Kungliga Musikhögskolan i Stockholm, Sverige, med Torleif Thedéen.

Frida Fredrikke har vunnet priser og stipend internasjonalt og nasjonalt: «Young Musician» i Tallinn, Antonia Janigro International Cello Competition i Porec, Arve Tellefsens musikkpris, RWE Dea musikkstipend, samt flere. Hun har gjort seg bemerket som solist med en rekke orkestre i inn- og utland, deriblant Oslo Filharmoniske Orkester, Kringkastingsorkestret, Münchner Rundfunkorkester,

Zürich Kammerorkester, Kaunas Philharmonic og Göteborg Symfoniorkester.

Frida Fredrikke har jobbet som solocellist i Kungliga Hovkapellet, Kungliga Operans Orkester i Stockholm, og er nå frilanscellist i Oslo med mange oppdrag som solocellist med orkestre og som kammermusiker. Hun er også fast gruppeleder i Ensemble Allegria. Celloen hun spiller på er laget av Nicolas Lupot, 1823, og er utlånt av Dextra Musica, Norge.

FRIDA FREDRIKKE WAALER WÆRVÅGEN

CELLO

Frida Fredrikke Waaler Wærvågen is a Norwegian cellist with a long and solid background. She began her career at age five at the local music school in Horten. From the age of ten she was a pupil at the private music institute, Bar-ratt Due, in Oslo. She studied with Aage Kvalbein and Truls Mørk at the Norwegian Academy of Music, where she completed her bachelor's degree in 2011. She has also studied with Frans Helmerson. She received her master's degree in the spring of 2014, following two years of study with Torleif Thedéen at Edsberg Castle, the Royal College of Music, Stockholm.

Frida Fredrikke has won national and international prizes and scholarships since the age of eleven, including the "Young Musician" award in Tallin, the Antonio Janigro International Cello Competition in Porec, Croatia, the Arve Tellefsen Music Prize, and the RWE Dea Music Scholarship. She has made her mark as a soloist with orchestras at home and abroad, including the Oslo Philharmonic Orchestra, the Norwegian Radio Orchestra,

Münchner Rundfunkorkester, the Zürich Chamber Orchestra, the Kaunas Philharmonic, and the Gothenburg Symphony Orchestra.

Formerly principal cello with the Royal Swedish Opera Orchestra in Stockholm and now a freelance cellist based in Oslo, Frida Fredrikke performs often as chamber musician and solo cellist and is principal cello in Ensemble Allegria. She plays a Nicolas Lupot cello, 1823, on loan from Dextra Musica, Norway.

ENSEMBLE

ALLEGRIA

VOLT 22

MUSICIANS

VIOLIN

MARIA ANGELIKA CARLSEN (CONCERTMASTER)
EMILIE HELDAL LIDSHEIM (PRINCIPAL 2ND VLN
BARTÓK & SHOSTAKOVICH)
THEODOR THORNHILL (PRINCIPAL 2ND VLN HAYDN)
MARI BIRGITTE BØLGEN HALVORSEN
MIRIAM BERGSET
JOHANNE ROSENVINGE BERLING
EVA CAMILLA EIKAAAS STALHEIM
NORA MYRSET ASHEIM
VILDE SANDVE ALNÆS
ANDREAS HAUG
HUGO HILDE
MARIA EIKEFET

VIOLA

INGVILD FINSET SPILLING (PRINCIPAL SHOSTAKOVICH & HAYDN)
MARTHE HUSUM (PRINCIPAL BARTÓK)
EINAR KYVIK BAUGE
TORUNN JOHANNA UGLEM FALNES

CELLO

BENEDICTE ALSTVEIT ÅRSLAND (PRINCIPAL
SHOSTAKOVICH & HAYDN)
FRIDA FREDRIKKE WAALER WÆRVÅGEN (PRINCIPAL BARTÓK)
IVAN VALENTIN HOLLUP ROALD
SVERRE KYVIK BAUGE

BASS

NIKOLAI MATTHEWS (PRINCIPAL BARTÓK & HAYDN)
INGA MARGRETE AAS (PRINCIPAL SHOSTAKOVICH)

OBOE

CHRISTINE BACH LORENTZEN (1ST OBOE)
MARIANNE SVENNING (2ND OBOE)

HORN

IEVA PRANEVIČIŪTĖ (1ST HORN)
ASGEIR SØFTELAND (2ND HORN)

CREDITS: RECORDED IN ØSTRE FREDRIKSTAD CHURCH, 18-21 AUGUST 2014 | **PRODUCER:** VEGARD LANDAAS | **BALANCE ENGINEER:** THOMAS WOLDEN | **EDITING:** VEGARD LANDAAS | **MASTERING:** THOMAS WOLDEN | **BOOKLET NOTES:** MORTEN CARLSEN | **BOOKLET EDITOR:** HEGE WOLLENG | **COVER DESIGN:** ANETTE L'ORANGE / BLUNDERBUSS.NO | **ALLEGRIA PHOTO:** INGRID POP PHOTOGRAPHY | **MARIA ANGELIKA CARLSEN PHOTO:** ANNA-JULIA GRANBERG / BLUNDERBUSS | **FRIDA FREDRIKKE WAALER WÆRVÅGEN PHOTO:** SOPHIE WRIGHT

THIS RECORD HAS BEEN MADE POSSIBLE WITH SUPPORT FROM:
FUND FOR PERFORMING ARTISTS

ENSEMBLE ALLEGRIA

FRIDA FREDRIKKE WAALER WÆRVÅGEN | CELLO

BÉLA BARTÓK (1881-1945) DIVERTIMENTO

01. _____ I. ALLEGRO NON TROPPO [08:44]
02. _____ II. MOLTO ADAGIO [08:37]
03. _____ III. ALLEGRO ASSAI [06:42]

JOSEPH HAYDN (1732-1809) CONCERTO IN C

04. _____ I. MODERATO [09:34]
05. _____ II. ADAGIO [07:55]
06. _____ III. ALLEGRO MOLTO [06:17]

DMITRI SHOSTAKOVICH (1906-1975) CHAMBER SYMPHONY, OP. 110A

07. _____ I. LARGO [05:35]
08. _____ II. ALLEGRO MOLTO [02:44]
09. _____ III. ALLEGRETTO [04:34]
10. _____ IV. LARGO [05:56]
11. _____ V. LARGO [04:31]

LAWO LWC1082
CLASSICS © 2015 LAWO
© 2015 LAWO CLASSICS

